

ЦВАСТ

ТАЈНИ ДАХ

По крову старе куће сипи снег.
Сам ми се Господ тиме казује,
јер кроза њ сам и онај нежни брег

у даљини што прима пахуље.
И гранчица сам, ту, на прозору,
обељена скроз – па надахњује.

О, да ли ћу сам чекати зору
у белини тој што најављује
један нови сан у мом обзору

чији тајни дах већ успављује?

СЛУЧАЈ

Траг је на снегу донео ми жал.
Стигао неко журно ал касно.
О, изнад крова пурпуран је вал!

Паде на пружен језик ми сласно
пахуља једна: цео случај с њом.
Трепавице се склопише гласно.

У невреме – да – севну мали гром.

БЕЛИ ЕХО

О, веју снези, предели миришу,
и борја туже у ноћи од свиле,
плаха је душа док је ветри сишу

и разносе бол у тајане силе.
Сребрни брези, месец – кугла даха,
курјак се гласи: још сневају виле.

И ништа више ту не даје знака
да ће се икад изменити слика
ове вечности усред белог мрака.

Тргнем се тако од сопственог лика,
а поред жбуња под белим ћубама,
и будан звизнем – да се од ћурлика

стушти ка мени ехо у грудвама.

С ПРАГА

Сувомразица и пар гавранова
на врху храста без икаквог листа.
Тек грактај један над пределом снова!

Крај бунара звек чија канта блиста.
А из мајке дах док извлачи воду:
Проспе се и кап – њена суза чиста.

Изнад куће дим свија се у ролну.
Притиснуо брег с ону страну пута.
Комшија с прага носи душу бону.

Крајина је то учарана, пуста...
Кад ли ено сад неко отуд пева!?
И моја се ту отварају уста.

Прхнуо је пар у среди поднева.

ЧВОР

Шта ли то струји урвинама мојим
низ беле сапи прогорелог јутра
из буднога сна што се дели, троји?

Да л то нови дан (такозвано сутра)
прикрада се већ у часове јадне
сунцем што шкиљка ко гобленска мустра?

Оте се призрак (ко грана да паде!)
и тресну уз сен моју или твоју?
Од чудеса тог на језику сладне.

Смешане музе у присоју поју:
чула су ми чвор Гордијев пред сечу.
Сав дамарам у слатком неспокоју.

Тајанствен зрчак или моћни нечуј?

ЧАЛАБРЧАК

Јарости многе окапаху, нетом,
све што бих као сада хтео рећи
у песми коју дубим старим длетом.

Поезија је чалабрчак већи
од писца што се узда у себека
да и без дара неће му утећи

рима док куцка по рубу ремека.
А то је место где бубри сујета
и баца у ад маленог човека.

Тад није згорег да белне салвета
у руци драге која дуго чека
да обрише нос паћенику света.

Не, то није штос – ма ни издалека.

ИЗВОР

Шта не рекох све у песмама својим
и које путе не пребродих цело,
а да на крају – на почетку стојим.

Но знам, то није узалудан вео
што се ко рукав савија и пара,
јер ја сам бездан чији извор врео

пева док над њим бди дугина шара.
У свету овом нисам се обрео
да би ме стигла она клетва стара:

(ни вина пио, а ни хлеба јео),
већ да бих гуро камен испочетка
у другом правцу него што сам хтео.

То ли му дође (што би рекла тетка)
ко шлаг на торту, на таленат сваки
што се урођен одриче иметка

чим осети да живот пун је варки.

МОЈИ ПУТИ

Многе сам путе наиван прешао
не знајући да опасност ме вреба
и од помисли што сам умешао

прсте у ствари приспеле са неба.
Ал, витез бејаш на ветру, са косом,
даљине плаве носише ми бедра.

Вилен ме коњиц, са младим заносом,
пронео и кроз пустиње и горе:
нема где нисам привирио *носом*.

Женама лепим падо под прозоре
и прсећи се пево светски шлагер,
сустизаху ме изгубљене зоре

у касабама где ноћ чист је малер.
Списе и штива никад не испустих,
јер увек знадох да суптилан валер

живота сместим на хартију, у стих.

ИМЕ

Не знам да л ико икада је дао
име појави која саму себе
измишља и мре као дуга, јао!

Зима ми од тог – па навлачим ћебе
да згрејем уде и лагане кости
бивше драгане чија сенка гребе

по јастуку мом у страшној нежности
која ми и сад тепа у ноћ јаде
о љубави што вечне тајне пости.

Шта ми се све у песме не прикраде?
И чији греси не миловаху ме?
Беху, животе, то твоје параде!

Ал опет питам (на рубу трауме):
Које ћу име дати чуду што се
само у себи замеће и труне?

Дувају ветри, уз горе, низ косе.

ДИМ

Момак сам и по, песницу имам
ко маљ – па ипак лаћам се стиха
у животу где има и дима,

али и ватре, дабоме (иха!),
колико хоћеш проблема, гада,
јер непријатељ се, испотиха,

накашљава у врат и прикрада
па ћу морати маћи тог скота
једним ударцем славнога Бранда.

Поново велим – ту иза плота
неко ме вреба – ручерду имам
која наук зна (није греота!)

– да одалами у инат свима.

ЛАХОР

Разлози многи постоје, дакако,
да махнем руком и кажем ти збогом,
јер цела ствар се дала наопако.

Пролазна љубав: зову је и кобном
(неки се, опет, из прикрајка кезе),
на среди пута ритнула се ногом.

Кад би ми рука пуна слатке језе
дотакла твоју хладну као риба,
свет би се цео смандрљо без везе.

Заправо, нешто у облику стида
са твога лица прешло би на моје
и лахор чежње од целог привида

разнео би бол у сфере гдекоје.

ЦИК

Чиме толику несрећу заслужић
у трену кад се такнуше трепке две
и потом јарно Господ размакну их?

То беху гледи што снe остављају све
на коцку страсну (много ћe рећи: пих!)
и славе ризик док не лупе о тле.

Кокета си ти и уиграни трик:
Ципелицу, вај, кишица скваси, гле!
Ал покрет палца, и на образу тик,

сушнуће капи и незгоду за трен.
У том ћеш, дигнув главу, севнути миг
што ћe ме целог разбићи (баш сам клен!).

А тек смех – ко грош о друм, у зоре цик.

БРЗИЦА

Такву брзицу не рађа сваки дан:
Ти си галица у води, у трепњи.
Пусти да целу мирно те преспавам.

Тако ти нећу стајати на сметњи
док се претвараш да о љубави баш
све знаш (и више), јер мајстор си шетњи

узалудних док о страстима верглаш.
Адолесцентске приче ми дрвиш
на крају треће деценије, а знаш

да све то је лаж коју болно мрвиш,
до у недоглед, кокетно и ташто.
О, цео живот на те се острви!

Но, ипак, румен заскочи те кадшто.

КОКЕТА

За стих дајем све – лупила је шмизла
и заводнички наместила косу
прстима чије нокте је изгризла.

Онда је палцем такла ме по носу
и бистрим оком зачкиљила витка:
Кокета што се ко пиринач просу!

Затим би ногом танком као притка
плес око мене зачала у трансу
глумећи срећу главног добитника.

И пољубац ми даде у авансу
за оно што ће напоследку пасти
као карта на карту у пасјансу.

Ал изненада, у нектару страсти,
она отвори врата и намигну:
Низ степенице (о, моје пропасти!)

силазећи тек поруб сукње дигну.

КОШУЉА

Жена је увек на почетку лепа
као чарапа нетом обувена.
Речи од миља на пђ пута тепа

радосна што је мушки обљубљена.
Затим се, сита, нагло исколачи
и почне као змија нагажена

са лица праву кошуљу да свлачи.

ЉУБАВНА СКАСКА (*Sestina lirica*)

Штошта сам знао, али нисам ово
– да ће ме шмизла (кочопрцно јаре)
превести жедног преко питке баре
измишљотинâ чије свако слово
врцало ми мед кроз сазвежђе ново
у пометен ум и на ране старе.

Беху то тако неке цаке старе
на које паде чак и чудо ово
што се песником зове(ништа ново!)
па се наивно, ко жртвено јаре,
испећи дало на вараво слово
кокетне мале из приградске баре.

Шта је то могла жабица из баре
да закрекеће из кајданке старе,
а да ни ноту, баш ни једно слово,
не препознах, јер (пази сад и ово!):
у живот ми, вај, ускочило јаре
ђавоље шаре – чудовиште ново.

Просечна цура – ништа богзна ново,
осмех јој цвета ко локвањ сред баре,
док се шепури умилно је јаре,
на тренутке из бечке школе старе,
а кад сеје лаж тад уради ово:
Рашири око и прогута слово!

Залуд сам држо уводно јој слово
да у животу увек има ново
искуство које није као ово.
Она би на то опет у кал баре
– до грла у бљуз лагарије старе
житке ко нож за недоклано јаре.

Извоза ме скроз то без душе јаре:
Ни длаку кике што личи на слово
немам да чупнем са те лије старе,

нити да додам свраки перце ново,
јер сам као сом у растињу баре
прогутао мџм којим пишем ово.

Тако све ово – шта замеси јаре
у муљу баре – није мртво слово,
већ нешто ново из читанке старе.

ДЕВОЈАЧКЕ НОНЕ

Све вас ја љубим, присојкиње миле,
јер трази ваши моје су станице,
без вас не могу ко без несанице
у сонетима звонколике риме.

О, шетње громне (Нијагарин сливе!),
роним у ваше кокетне зделице
што лете лаке, ко прах с надланице,
у очи моје клете, јуродиве.

Сплићите, трујте старог полетарца,
свеже и беле, у киши – печурке,
ево ме робом што кевће са ланца

играјући се са газдама жмурке.
Нека је слава руци што вас гланца
разгонећи смрт: Турке на буљуке.

УНАТРАЖАК

Далеки преци, њине сени,
и оно мало на трпези
хлеба и вина налик мези,
предели лепи, пустошени.

Руже што горе: рат до рата,
шапа одозго по тлу цара,
столеће као сукњу пара
трагични галоп златног ата.

Појмо у плачу, до небеса,
ево нам деца гроба траже
и призивају сто чудеса

на капијама мртве страже.
Преци у магли: звирка зрчак
сунашца белог, унатражак.

КРАЈИНА

Пропеваћу, зар? А прошао је збег
ко у тешком сну. И Крајина тужи.
Низ брда и доље попануо снег.

Крајишки је дан незамислив, дужи.
Ту луњају вук и ован заједно.
Већ се топи смет, моја душа јужи.

Запеваћу: ој – ма и не прогледо,
јер што видим сад боље да не видим:
Крај пуне куће манито говедо,

скуњен Шаров пас ко да ме се стиди,
украј мртав ђед и поломљен му штап,
над шумом небо гуши се, ја бридим,

сузно је вече прогорео уштап.
Тица Банија гукну преко свода,
а Лика срна за облак одлута,

медвед Кордун бди из сазвежђа свога.
О, да је срце велико као цин
не би се њиме настанити могла

туга којом ме у зору буди Книн
– жртвено јагње љубљено од Бога.
Пропевао сам, да, као прави син,

то је аманет и моја залога.
Јер што шане смрт, а запише рука,
само је мајка светија од тога.

А уз хоризонт – сестра Бања Лука.

ПОСЛЕ СВЕГА

О, збогом да су устаничка писма,
подигнути стег и пузања равна,
срећни смо опет – не једе нас шизма.

Сада се роје нова прасад товна
пуштена, зна се, из старог шињела,
само им гдегде сине грешка словна

у помрчини личнога имена.
Леп нам се живот цери испочетка
и кратак музе срећу из вимена

историје што на костима претка
кроз Новог чову (ево документа!)
нутка програме цивилног напретка:

Свеже мекиње бучног парламента
збрчане стручно с лажима са летка
дају помије ретког изузетка

где на крају све зависи од метка.

ПРОСЛОВ

Само колико заборав влада мном
– толико ниси у мени, једина,
колико сени туђе харају сном

– толико мира немам ја, предивна.
Љубави, баш све с тобом ћу изнова,
све боле, дане, сунца из дубина,

с тобом ћу младом, опет из основа,
низ вале жића носити катарку.
Ово су речи из Божјег прослова

у ком ни једна не познаје варку,
овде се жеља претвара у срећу
што љубим, вечан, на своме заласку.

Драгано, ти знаш, за тобом умрећу,
и као лептир, од цвета до цвета,
приводећи лет, из праха почећу

да опевам свет – ко прави поета.

ЦВАСТ

I

Метеш ме као прашину са звезда
и вејеш кроз ноћ, у далеке снове:
будим се убран са гране Божје
где жари се цваст сонетних сазвежђа.

Ту за ме има још довољно места
да риме златим, дахом, сасвим нове,
у погледу твојем, а у којем плове
лунине мене у тајни одблеска.

Љубави моја, у чар се отварај:
Пролећно сунце у грању се мрести,
но у јесен већ ја лето обарам

и снег се топи, гле, од те прелести.
Време је ништа, стих – брзина ултра,
али сачувај замахе за сутра.

II

Али сачувај замахе за сутра:
Бануће светлост иза шкрипе ноћи,
и цело поље што у меду плута
одлепиће се и од земље поћи

у сунчев ћилим, над гајем, у зени,
у далек напев, у време без года,
у брују сфера кад бол озелени
у дану што се откида од свода.

Таквим се складом кити Јеванђеље,
чаробан утук на све што написах,
пара детињства у цвету недеље,

сестриних руку око срца стисак.
И зато велим, плава у крошњи дуда:
Рано је заувек омајати јутра.

III

Рано је завек омајати јутра
и с тугом белу газити годину
мислећи да све на пола је пута
у тартањ пало, у луду нигдину.

Магла у долу, и луг сав завијен
у чемерни клик злослутница тица:
Зар ме је и то походило диљем?
Или ми је крв била несаница?

Ах, општа места, о, лирико пуста,
у сонету мом и вас грли кутак
у ком се рођен порађа раснутац

љубавног пева, уз руб апсолута,
где појцу врлом, који тобож не зна,
има и дана кад све није бездан.

IV

Има и дана кад све није бездан,
кад се милина планинама мери:
Крајина моја – онако с вечери,
кад груне коло ко предивна неман

и севне пуцањ у завету древан,
а душа јечи, грлата, трепери,
па ракијски миг што нирвану мери,
и дечак невин за погибелъ спреман.

Детињство шарно у венац ти еклам,
ево и скидам капицу са жира
да звизнем ветру, чију нарав имам,

да косу твоју замрси из хира
и певне тихо, мазећи те, сневан:
Ја сам ти опет пристигао незван.

V

Ја сам ти опет пристигао незван
у јутро што се ко балада рони,
љубави цела, главу ми наслони
на невидљив слап што се вије нежан.

Ал – трепти око, жига раме: глежањ,
лево па десно уво ничим звони!
Твоје слутње, да, из млечне искони
дамарају мном као снова свежањ.

Ништа то није, то су миле гајде,
најлепше силе озона у рају:
такни ме, створи, у музику, хајде,

моје се струне дугом разгарају.
Све ми се нешто по бескрају лута,
а, као, нисам надахнута мустра.

VI

А, као, нисам надахнута мустра
и тобож све је од обичног кова,
све ово што се порађа изнова
у глави која недођијом плута.

Ово је, видим, раскрсница пута
на којој дрежди чељаде из снова
и гледа куд би, крај којих плотова,
скоком у царство вечно да одлута.

На страну шала – неће бити тако,
сонет је печат и исправа путна
свакоме ко се уљуди, дакако,

и читуцне га барем два-три пута,
јер, не греш и не варај се, брајко,
бехар је цвао дубоко унутра.

VII

Бехар је цвао дубоко унутра,
у срцу где се пепелила туга,
где речи беху наплавине чуда
у акростиху који сложи судба.

Име Марија (коју Господ воли)
дато на кушњу у сонетном витлу:
рам за молитву када демон сколи
напуклу душу у гресима ситу.

Само јуродив могао је језик
развијати тајну видовитог дара
у Богу што се пресипао велик

у мене ситног и смешнога раба.
Марија – име: Ојужени нектар
аортом што се пени као пехар.

VIII

Аортом што се пени као пехар
ниче ми биље и лечи у хују:
Промиче селен, за њим цео шевар,
ено га бурјан обгрлио дуњу.

Рузмарин, нана, па вилина коса,
стидак и рута, метвица и клека,
божур са јовом, и винова лоза,
горун и лала, семе из дулека.

Видарски списак: круг се њиме тече,
завичај куња у кобној мирноћи,
уз реку Сану пуже младо вече,

храшће дозива јеле у самоћи,
а брезе беле смолом зене крече:
Лепо је кад се гледамо у очи.

IX

Лепо је кад се гледамо у очи,
а пун се месец у њима премешта
– па занемимо ћутећи којешта:
куцавица се у грлу закочи.

Јавља се Дунав: бауља из мрака,
свом се тежином стере подно Фрушке,
еј, карловачке попуцују пушке
у бербџи грозња из *Ђачког растанка*.

Мина и Бранко – лептири без крила,
пупољци први, без цвата и лога,
огледала два што су се разбила

не спојивши лик један до другог.
Ова се слика сама собом прене
кад нам се душе везују у зене.

X

Кад нам се душе везују у зене,
а са коленом дотакне се рука,
да ли се негде, крај пучине, стене
грле са валом дуже од тренутка?

И да ли талас испод беле пене
односи облик каменог белутка
у дубине дна, све до самог вртка
где извире сан, живе успомене?

Па зар је валом закључана тајна
за смртне очи које даром воле,
и где су кључи те вековне школе

за коју кажу: Ах, та осећања!
Ко мисли друкче, остаће да блене
осмехом тихим што прикрива сене.

XI

Осмехом тихим што прикрива сене
јављаш се и ко лик Богородице
и промичеш кроз људе, нетремице,
што и не слуте лице свете жене.

Ал ти још ниси разумела љубав,
не могу рећи хоћеш ли и како,
једно знам: песник у свету, го, губав,
препознао те – сонетом дотако.

Од када с тобом песник постах славан,
јавља ми се глас да песму не новчим,
да никад теби нећу бити раван,

јер ми ти у дар кроз Бога ускочи.
Шта је ту је – да: Сонетни караван
валова нових чија хука точи...

XII

Валова нових (чија хука точи)
има и биће ко драгог камења!
О, песмо мила, хајде разурочи
враџбинама од тешких успомена:

Сунце за гору – да отера мору,
земљица зину и ветар угину,
ни мору моста – а ни стени мозга,
у изворе хук, у худу главу мук.

Шта ли су снови? Бајке? Гатке? Чини?
У којој боји песник мирно спава?
Опет ти, песмо, заповедам: Чини

да ми се чиста у свет јави глава!
Ја ћу те мити, као тело жене,
опојним рујем из срчане пене.

XIII

Опојним рујем из срчане пене
песништво славим и манифест дајем:
Уметност стиха пламти твојим сјајем
и нема за њу границе и цене.

Занат се учи писмом руке верне,
залиском срца, без трика и граје.
А шта старије: кокош или јаје (?)
– то нека мере бене постмодерне.

Венац, на пример, сонетима зидан,
звоник је висок са којег пуца
видик пун чуда и волшебних моћи

којима љуте ране опет видам
гледајућ сунце са тога врхунца,
једину тебе која Богом крочи.

XIV

Једину тебе (која Богом крочи)
опевам силно, на престолу чула,
све мимо тебе – од карата кула,
само кроз тебе ја срмом опточим

бесмисао сав и самотне ноћи
кад надахнућу пандан јесте нула
из које хитам у боје зумбула:
матерњи језик, а у твоје очи.

Сумрак пада сив на реку, на гору,
отац стиже жив на хорех-мотору,
препукао год, пала шљива с гране,

изгинуо род низ крајишке стране.
Бог срећу дао из небеског бездна:
метеш ме као прашину са звезда.

XV

*Метеш ме као прашину са звезда,
Али сачувај замахе за сутра,
Рано је заувек омајати јутра,
Има и дана кад све није бездан.*

*Ја сам ти опет пристигао незван,
А, као, нисам надахнута мустра:
Бехар је цвао дубоко, унутра,
Аортом што се пени као пехар.*

*Лепо је кад се гледамо у очи,
Кад нам се душе везују у зене
Осмехом тихим што прикрива сене*

*Валова нових чија хука точи
Опојним рујем, из срчане пене,
Једину тебе која Богом крочи.*